

REPUBLI
VISOKI UPRAVNI SU
Z
Frank

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Prilježeno: 26.07.2021., 09:06 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/44	376-08/HP	
Urudžbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
437-21-04	0	

d2736517

Poslovni broj: UsII-148/21-7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr.sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice-specijalistice Biserke Špoljar, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja zastupan po odvjetnicima, iz

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad Slunj, Slunj, Trg dr. Franje Tuđmana 12, koju zastupaju opunomoćenik, radi obnove postupka utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 19. svibnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-08/21-04/02, urbroj: 376-08-21-4 od 15. ožujka 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi Gradu Slunju, Slunj, nadoknadi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

IV. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika, točkom I. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za obnovu postupka i djelomično poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/16-11/293, urbroj: 376-10-18-23 od 6. studenoga 2018., a točkom II. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška.

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom navodi da svoj prijedlog temelji i obrazlaže pozivom na drukčiju odluku o rješenju prethodnog pitanja o kojem je tuženik raspravio u okviru upravnog postupka utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta, a o kojem pitanju je u okviru parničnog postupka, kao o glavnom pitanju, pravomoćnom presudom odlučio nadležni sud. Ističe da

suprotno zaključcima tuženika iznesenim u obrazloženju nezakonitog rješenja iz 2018. godine, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj: 11 PŽ-5814/2019-6 od 1.prosinca 2020., utvrdio da je neosnovan i bez pravnog učinka otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama br. F 4.1-194/14 od 2. rujna 2014., kojeg je Grad Slunj izjavio 31. siječnja 2017. Tužitelj ističe da je unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je o pitanju otkaza Ugovora o služnosti drukčije odlučeno nego što je to pitanje (kao prethodno pitanje relevantno za potrebe rješavanja upravne stvari) riješio tuženik, sada tuženik osporenim rješenjem odbija prijedlog za obnovu postupka i djelomično poništenje ranijeg rješenja tuženika od 6. studenoga 2018. Smatra da osporeno rješenje tuženika nema valjanog obrazloženja te su razlozi obrazloženja proturječni izreci, pravilima Zakona o općem upravnom postupku, Zakona o električkim komunikacijama i Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta te su bitno povrijeđena opća i posebna pravna načela propisana međunarodnim ugovorima i Ustavom Republike Hrvatske. Tužitelj je mišljenja da su se donošenjem pravomoćne presude o glavnom pitanju ispunili uvjeti iz članka 123. stavak 2. točka 3. Zakona o općem upravnom postupku u vezi članka 55. stavka 2. istog Zakona pa je tuženik u konkretnom slučaju bio dužan primijeniti odredbu članka 126. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku i dopustiti obnovu postupka te vezanošću utvrđenjima iz pravomoćne presude riješiti upravnu stvar. Tuženik je u konkretnom slučaju u potpunosti zanemario pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i njezine učinke na upravni postupak (koji je pokrenut povodom zahtjeva zainteresirane osobe radi utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i obveznikom plaćanja naknade za pravo puta), a posebno na njezine učinke u pogledu odluke o prethodnom pitanju o kojem je izravno ovisilo donošenje rješenja 2018. godine i izricanje obveze tužitelju na plaćanje naknade za pravo puta. Ističe da su razlozi odbijanja prijedloga za obnovu, koje tuženik navodi u obrazloženju osporenog rješenja suprotni dosadašnjoj praksi tuženika i Visokog upravnog suda, gdje je zauzet stav da se odredba članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika tumači i primjenjuje na način da nema procesnih i materijalnih pretpostavki da tuženik utvrđuje naknadu za pravo puta ako postoji koje drugo pravo po kojem infrastrukturni operator već plaća naknadu za korištenje cestovnog zemljišta. Dakle, unatoč pravomoćnoj presudi nadležnog suda kojom je utvrđeno kako je otkaz predmetnog ugovora o služnosti neosnovan i bez pravnog učinka te unatoč vezanošću tuženika njezinim utvrđenjima, u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku, tuženik protivno svim pravilima istu odbija primijeniti na konkretan slučaj. Smatra da se apsurdnost osporenog rješenja dodatno ogleda u posljedicama po tužitelju, odnosno činjenici da bi u slučaju njegovog opstanka, tužitelj zainteresiranoj osobi bio dužan plaćati dvije naknade za korištenje nekretnina i to po dvije različite pravne osnove, tj. naknadu za pravo služnosti prema Ugovoru o služnosti, (jer je Ugovor o služnosti i dalje na snazi i proizvodi svoje pravne učinke), te naknadu za pravo puta prema rješenju iz 2018. godine. Budući da je nadležni sud pravomoćno presudio da na predmetnim nekretninama (i dalje) postoji pravo služnosti, na temelju kojeg prava tužitelj zainteresiranoj osobi plaća naknadu za njihovo korištenje, time je u smislu članka 8. stavka 4. Pravilnika i usvojenog stajališta Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, isključena primjena prava puta. Tužitelj zaključno navodi da je infrastrukturni operator određen sadržajem (opsegom), ali i temeljem svojih prava koja su međusobno isključena, dakle, pravo puta može stupiti na mjesto temelja za

utvrđivanje infrastrukturnog operatora, samo ako ne postoji drugo pravo korištenja, u konkretnom slučaju predmetni Ugovor. U smislu članka 26. u vezi sa člankom 7. Zakona o upravnim sporovima, tužitelj predlaže Visokom upravnom sudu održavanje rasprave. Slijedom navedenog predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev te poništi rješenje tuženik, dopusti obnovu postupka i poništi rješenje tuženika od 6. studenoga 2018., odbaci odnosno odbije zahtjev zainteresirane osobe za utvrđivanje tužitelja obveznikom plaćanja naknade za pravo puta te naloži zainteresiranoj osobi da tužitelju nadoknadi troškove postupka i da obveže tuženika podmiriti tužitelju troškove ovog postupka, odnosno podredno da usvoji tužbeni zahtjev te poništi osporeno rješenje tuženika.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je ovaj Sud o identičnim prigovorima tužitelja već dao pravno shvaćanje u presudi poslovni broj: UsII-222/19 od 15. svibnja 2020. te predlaže da sud navedeno pravno shvaćanje primijeni i u ovom predmetu. Tuženik ističe da je navedeno pravno shvaćanje potvrđeno i u rješenju ovoga Suda, poslovni broj: UsII-68/20-11, pa kako tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje zakonske osnove za obnovu upravnog postupka, predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu navodi da je tužba tužitelja nepravodobna pa predlaže da se odbaci, a ukoliko ovaj Sud utvrdi da je pravodobna onda predlaže da se tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan jer je osporeno rješenje tuženika zakonito. Navodi da je za odluku u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta dostatno bilo izjaviti otkaz ugovora i valjanost otkaza nema značenje prethodnog pitanja u smislu članka 55. Zakona o općem upravnom postupku pa presuda Visokog trgovačkog suda kojom je odlučeno o valjanosti otkaza nije bitna za rješavanje upravne stvari, koji stav je zauzet u i presudi, poslovni broj: UsII-68/20-11 od 7. listopada 2020. Stoga za ocjenu obveze tužitelja platiti zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta niti u postupku iz članka 8. stavka 4. Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta, nije odlučno je li ugovor na snazi (je li izjava o otkazu valjana) pa okolnost da je presuda donesena ne može dovesti do drukčijeg rješenja niti u postupku iz članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika, temeljem koje odredbe tuženik nije ni rješavao. Iz navedenih razloga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev te da mu se naknadi trošak za sastav odgovora na tužbu.

5. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužitelju je dostavljen odgovor tuženika i zainteresirane osobe.

6. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja u smislu odredbe članka 55. stavka 3. Zakona o upravnim sporovima, ovaj Sud ocjenjuje da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

7. Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj podnio tuženiku prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem tuženika klasa: UP/I-344-03/16-11/292, urbroj: 376-10-18-23 od 6. studenoga 2018. Tuženik je osporenim rješenjem odbio prijedlog tužitelja za obnovu postupka i djelomično poništavanje navedenog rješenja.

8. Tužitelj prijedlog za obnovu postupka utemeljio na presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-58124/2019 od 1. prosinca 2020. kojom je utvrđeno da je otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama od 2. rujna 2017. neosnovan i bez pravnog učinka te smatra da se radi

o razlogu za obnovu postupka propisanog odredbom članka 123. stavka 2. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.).

9. Prema odredbi članka 123. stavka 2. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku, obnova postupka, u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba, može se pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti bez vremenskog ograničenja ako se rješenje temelji na prethodnom pitanju, a nadležni sud ili javnopravno tijelo o tom je pitanju kasnije odlučilo u bitnim točkama drukčije.

10. Prema ocjeni ovoga Suda, utvrđenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, ne predstavlja razlog u smislu navedene odredbe članka 123. stavka 2. točke 3. Zakona o općem upravnom postupku, odnosno ovaj Sud nalazi da se ne radi o rješenju koje se temelji na prethodnom pitanju, radi čega bi trebalo dozvoliti obnovu upravnog postupka u konkretnom slučaju. Naime, presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske na kojoj tužitelj temelji svoj prijedlog za obnovu upravnog postupka, a u vezi s otkazom ugovora o služnosti, prema ocjeni ovoga Suda ne dovodi do drugačijeg rješenja kako to pogrešno smatra tužitelj.

11. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbu članka 8. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17.) prema kojoj obveza plaćanja naknade za pravo puta prestaje ako na nekretnini postoji koje drugo pravo na temelju kojeg infrastrukturni operator plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine. Smatra da je nevaljan otkaz ugovora o osnivanju prava služnosti zbog čega postoji druga osnova za plaćanje naknade za korištenje nekretnina.

12. Međutim, u konkretnom slučaju, odnosno u postupku čiju obnovu tužitelj traži, radilo se o postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta u smislu odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 143/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) pa se ne radi o postupku propisanom navedenom odredbom Pravilnika, prema kojoj je postojanje ugovora kojim bi bilo regulirano plaćanje naknade za pravo puta bilo uvjet za prestanak obveze plaćanja naknade. Ujedno se ističe da je u praksi ovoga Suda već istaknuti da je izjava o otkazu ugovora, koja je nesporno postojala u trenutku donošenja rješenja kojim se odlučivalo u tom postupku, dovoljan dokaz o nepostojanju drugog prava na nekretnini.

13. S obzirom da se u postupku čiju obnovu tužitelj traži nije radilo o postupku u smislu odredbe članka 8. stavka 4. navedenog Pravilnika, a niti je rješenje doneseno na temelju te odredbe, ocjena valjanosti otkaza ugovora o služnosti nema značenje prethodnog pitanja u smislu odredbe članka 55. Zakona o općem upravnom postupku bez rješavanja kojeg ne bi bilo moguće riješiti upravnu stvar utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a posljedično tome i određivanje naknade za pravo puta. Iz tog razloga presude drugih sudova, pa i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u vezi otkaza ugovora o pravu služnosti, ne dovodi do drugačijeg rješenja i ne predstavljaju razlog za obnovu postupka propisan člankom 123. stavkom 2. točkom 3. Zakona o općem upravnom postupku.

14. U pogledu prijedloga tužitelja za održavanje rasprave pred ovim Sudom, treba istaknuti da tužitelj, tuženik, a niti zainteresirana osoba nisu dovele u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u postupku i odlučnog za pravilno rješavanje predmetne upravne stvari, pa je ovaj Sud predmetni spor riješio bez održavanja javne rasprave, ocijenivši da su u konkretnom slučaju raspravljena sva pitanja,

odnosno ona koja su odlučna za donošenje pravilnog rješenja, te razlozi zbog kojih se osporeno rješenje osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja.

15. Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci ove presude (točka I. izreke presude).

16. Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke presude) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te je tužitelj odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova spora jer nije uspio u predmetnom upravnom sporu. Zainteresiranoj osobi je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima i na temelju Tarifnog broja 23. točke 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) dosuđen trošak spora koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za porez na dodanu vrijednost u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn (točka III. izreke presude).

17. Odluka o objavi presude u „Narodnim novinama“ temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama (točka IV. izreke presude).

U Zagrebu 19. svibnja 2021.

Predsjednica vijeća:
Blanša Turić, v.r.

Za točnost otpavka – ovlašten službenik

